

се разказва, все нови спомени и случки изъ тѣхния животъ що се припомнюватъ и откриватъ. Ето единъ споменъ за единъ възстаникъ:

Той бѣше отъ раненитѣ възстанници, които се изгубиха отъ четата при върха Св. Никола. Първитѣ два дена прѣкара заедно съ другаритѣ си, но послѣ остана надирѣ. Облѣченъ въ хубави възстанически орѣхи и съ пушка въ рѣка, вървѣше съ послѣдни сили на изтокъ по билото на Ст. Планина.

Слѣдъ двудневно криене и лутане, свърши му се храната и той рѣши да излѣзе на една поляна, гдѣто единъ българинъ пасѣше стадо овци.

Това бѣше слѣдъ обѣдъ. Възстаникътъ тихо излѣзе отъ гората, поогледа се наоколо, отиде при овчаря, и му поиска хлѣбъ. Овчарьтъ бѣ изялъ хлѣба си, но му даде обѣщание, че вечерьта ще му донесе. Той го увѣри да бѣде спокоенъ и да се не страхува отъ нищо. Показа му една гориста рѣтнина, гдѣто да се скрие и тамъ да го очаква. Възстаникътъ бързишкомъ навлѣзе въ гората.

II.

Близо при сѣвернитѣ поли на Ст.-Планина е разположено селото К., населено съ турци и българи. Между турцитѣ имаше единъ, нарѣченъ Селимъ бей, извѣстенъ и влиятеленъ прѣдъ тогавашното турско управление, който се отличаваше съ своята кръвожадностъ и отъ когото трѣпереше мало и голѣмо. При този турчинъ отиде овчарьтъ. Той издаде кждѣ се крие възстаникътъ. Беятъ веднага изпраща силна поте-